

pokládati za podstatnou část jeho celkového služebního poměru. Věc není tedy zralá k rozhodnutí a nejvyšší soud nemohl o ní rozhodnouti (§ 35 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.).

Čís. 15037.

Vzdal-li se zaměstnanec mzdy pro případ »dočasného zastavení« podniku, pozbyl nároku na mzdu jen tehdy, byl-li vysazen z práce skutečným zastavením provozu, nikoliv jeho obmezením.

Z toho, že zaměstnanec po dobu obmezení provozu v podniku bral podporu v nezaměstnanosti, nelze usuzovati, že se zřekl nároku na mzdu.

Podpora v nezaměstnanosti není totožná se mzdou ani není náhradou za mzdu.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv II 122/36.)

Žalobce domáhá se na žalovaném zaplacení nedoplatků mzdy za dobu od 5. června 1933 do 4. března 1934, kdy byl z práce vysazen, a za dobu od 4. března 1934 do 1. července 1934, v kteréžto době pracoval pouze obmezený počet hodin v měsíci a to pouze polovinu pracovních hodin. Žalovaný namítal, že žalobci požadovaná náhrada nepřisluší, poněvadž s ním ujednal smlouvu, podle níž se žalobce vzdal nároku na vyplacení mzdy za dobu, kdy nebude zaměstnán a zavázal se uplatňovati své nároky v té době na podporu v nezaměstnanosti. Prvým soud žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby částkou 3.750 Kč. Důvod y: V období od 5. června 1933 do 4. března 1934 bylo ve tkalcovně žalovaného obmezeně pracováno v době od 5. června 1933 do 14. července 1933, od 10. října do 17. prosince 1933 a od 2. ledna do 4. března 1934, tedy celkem 25 týdnů. Žalovaný v této době do práce ve tkalcovně žalovaného nebyl povolán a nepracoval. Podle toho byl žalobce v době obmezeného provozu vysazen z práce do 25 týdnů. Podle smlouvy ze dne 2. května 1933 příslušela mu za 25 týdnů práce v tomto období mzda v obnose 3.750 Kč, neboť smlouvou, na niž se žalobce dovolává, měly býti upraveny poměry jen pro případ zastavení, avšak nikoliv pro případ obmezení provozu tkalcovny. Vysazení z práce oba- polnou dohodou mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem jest přípustno a dohoda o něm je platná (rozh. čís. 13788 Sb. n. s.). Než vysazení z práce proti vůli zaměstnance není přípustno. Byl-li zaměstnanec vysazen proti své vůli, má nárok na mzdu za celou dobu, po kterou byl vysazen (rozh. čís. 14214 Sb. n. s.). Žalobce byl však v době obmezeného provozu tkalcovny po 25 týdnů vysazen z práce proti své vůli, nebylť prostě do práce povolán. Nutno mu proto přiznati nárok na mzdu za oněch 25 týdnů v obnose 3.750 Kč. Jinak není odvolání opodstatněno, neboť další zažalovaná mzda ušla žalobci proto, že tkalcovna byla zcela zastavena. Žalobce dostával v době od 8. června 1933 do 14. února 1934 podporu v nezaměstnanosti. Žalobce nemusí si dáti líbiti, aby tato podpora byla mu na jeho nárok 3.750 Kč započtena. Podle § 1155 obč.

zák. musí si zaměstnanec dáti započísti jen to, co ušetřil následkem nekonání služby nebo co jiným použitím získal. Podpora v nezaměstnanosti není žádnou úsporou následkem nekonání služby ani zisk z nějakého jiného použití. Podpora v nezaměstnanosti nebyla zákonodárci tehdy vůbec známa a nemohl ji proto míti v § 1155 obč. zák. ani na mysli.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Mezi spornými stranami byla dojednána smlouva ze dne 2. května 1933, pokud se týče ze dne 12. března 1934, podle které žalobce vzdal se nároku na mzdu pro případ »dočasného zastavení« provozu tkalcovny žalovaného a převzal povinnost, uplatňovati »své nároky na podporu v nezaměstnanosti«. Ve sporu jde o výklad této smlouvy, zda totiž »zastavením provozu« lze též rozuměti obmezení provozu tkalcovny. Odvolací soud zjistil, že při rozmluvě s mistry zaměstnanými v továrně, kterážto rozmluva předcházela sepsání smlouvy z roku 1933, nebylo řeči o obmezení provozu, nýbrž jen o zastavení tkalcovny, a že ujednání bylo učiněno jen proto, aby se nemusili vždy po každé vypovídati, když tkalcovna zastaví provoz. »Zastavení« a »obmezení« provozu nejsou výrazy totožnými, naopak zastavení vylučuje přímo provoz, a o »zastavení« nelze mluvit, když se zachovává provoz továrny, třeba jen v obmezeném rozsahu. Žalobcův pracovní poměr nebyl zrušen, on se měl jen dobrovolně podrobiti následkům případného vysazení z práce. Šlo tedy na jeho straně o zřeknutí se práva podle pracovní smlouvy jinak mu příslušejícího — totiž na placení sjednané úplaty za práce, k nimž byl ochoten — a proto je za to míti, že chtěl vzít na se spíše menší než větší břímě. Ostatně smlouva byla sepsána továrním ředitelem žalovaného a proto, bylo-li v ní něco nejasně vyjádřeno, jde to na vrub žalovaného (§ 915 obč. zák.). Žalovaný nemůže ani z toho pro sebe těžiti, že žalobce v době, kdy provoz v továrně nebyl úplně zastaven, nýbrž pouze obmezen, pobíral od své organizace podpory v nezaměstnanosti. Když žalobce v té době žalovaným do práce nebyl přijat a neměl jiného výděлку, musil se zřejmě, aby svou existenci zajistil, obrátiti na svou odborovou organizaci o podporu a nelze v tom spatřovati čin, z něhož by způsobem každou pochybnost vylučujícím (§ 863 obč. zák.) dal na jevo, že se zříká nároku na mzdu vůči zaměstnavateli. Podporu v nezaměstnanosti nelze ztotožniti se mzdou, není to náhrada za mzdu příslušející zaměstnanci proti zaměstnavateli, nýbrž příspěvek odborovou organizací jejímu členu poskytnutý, který má svůj základ ve smluvním poměru, založeném členstvím a stanovami je zaručen, a na tomto poměru není zaměstnavatel nijak zúčastněn. Pobíráním podpory v nezaměstnanosti není tudíž dotčen případný nárok zaměstnancův na placení mzdy proti zaměstnavateli, pokud takový nárok je po právu. O preklusi nároku podle § 1162 d) obč. zák. nemůže býti řeči, neboť v 6 měsících pomíjí jen nároky pro předčasné propuštění ze služby (§ 1162 b) obč. zák.).

Žalobce neuplatňuje v tomto sporu takovou náhradu, nýbrž domáhá se splnění smlouvy, t. j. prvotního nároku na zaplacení mzdy a pro takové nároky platí promlčecí lhůta tříletá od skončení služebního poměru (§ 1486 čís. 5 obč. zák.).

Čís. 15038.

K § 879 čís. 2 obč. zák.

Postup vymáhané pohledávky klientem advokátovi, jemuž její vymáhání bylo svěřeno, jest nicotný, i když postup stal se ke krytí úvěru poskytnutého advokátem klientu.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, R II 128/36.)

Žalovaná vedla u okresního soudu ve S. exekuci proti firmě L. & B. zabavením pohledávek téže firmy proti dlužníkům Ferdinandu L-u, Else L-ové a Janu P-ovi a to návrhem podaným dne 28. ledna 1935. Před tím podala firma L. & B. žaloby proti týmž dlužníkům na zaplacení svých pohledávek, kteréž žaloby byly podány prostřednictvím advokáta Dra A. B. Žalobce Dr. A. B. tvrdí nyní v žalobě, že firma L. & B. postoupila mu dne 4. a 5. ledna 1935 tyto pohledávky k částečnému uspokojení jeho pohledávky proti firmě L. & B. Tito poddlužníci byli o postupu řádně uvědoměni, vzali postup na vědomí a teprve po té byla jim doručena platební záповěď. Žalovaná byla vyzvána, aby exekuci ohledně těchto pohledávek zastavila, což však neučinila a proto žádá žalobce vynesení rozsudku, jímž se exekuce vedená žalovanou zabavením a příkázáním pohledávek, jemu postoupených, prohlašuje za nepřipustnou. Proti žalobě namítla žalovaná, že postupy pohledávek tvrzené žalobcem jsou neplatné z důvodu § 879 čís. 2 obč. zák., ježto žalobce jest právním zástupcem firmy L. & B., podal také v jejím zastoupení žaloby na zaplacení proti poddlužníkům a dal si pouze dávky postoupiti podle vlastního tvrzení dne 5. ledna 1935, tedy v době, kdy tyto spory nebyly ještě ukončeny. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 879 čís. 2 obč. zák. je nicotnou smlouva, kterou si právní zástupce převede na sebe zcela nebo z části věc spornou, jemu svěřenou, nebo si dá slíbiti určitý díl částky, která bude straně přisouzena. I v tomto případě dal si žalobce jako právní zástupce cedentky firmy L. & B. postoupiti touto její pohledávky, které před tím v jejím zastoupení zažaloval, tedy za sporu před skončením jeho v prvé stolici. Má proto odvolací soud postup uvedených pohledávek firmou L. & B. žalobci, advokátu, který převzal od ní prve příkaz k jich vymáhání a tak je zažaloval, za nicotný. Je nerozhodným, že žalobce financoval cedentku, zapůjčiv jí obnos 50.000 Kč a že firma se zavázala postupovati mu všechny své pohledávky po případě jeho zmocněnci bance U. ve S., která podle převzatého závazku i shora uvedené pohledávky již měla postoupeny, ale za účelem jejich vymáhání je postoupila zpět firmě L. & B. a tato, uvědomujíc své dlužníky shora uvedené o zpětném po-